

BRNEŇNSKY' EVANGELICKY' MEŠIČ'NI'K

6/2011



SETKAVANÍ



EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel, kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber, senior a Olga Tydlitátová, farářka
seniorátní faráři: Jiří Šimsa a Marta Židková
kurátor: Václav Matoulek



Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Jaroslav Vítek a Ondřej Kolář, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera



Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://husovice.evangelnet.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund, seniorátní kurátor



Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelé: Pavel Kašpar, náměstek synodního seniora
Romana Špačková, farářka
kurátor: Miroslav Maňák, náměstek seniorátního kurátora



Diakonie ČCE – středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Jan Soběslavský

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO



Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2011 (XIII). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 12 Kč. Roční předplatné 120 Kč, sponzorské 150 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně s finanční podporou statutárního města Brna.



ÚVODNÍK

Dlouho jsem neměl představu o tom, co psát. Člověk by chtěl být aktuální, ale je to možné, když píšete víc než měsíc před vytištěním (i když jsou možné i pozdější korekce) a hlavně, když kolem nás tak rychle běží dění, že ho ani nestačíme sledovat a natož mu rozumět?

Sledujeme televizi, posloucháme rozhlas, čteme noviny, prohlížíme časopisy, včetně církevních, a máme v hlavách hotový galimatyáš. Z těchto informací si chceme složit mozaiku, ale ono se to moc nedaří. Některé kamínky nám úplně chybí, jiné se i několikrát překrývají a do mozaiky se nedá ani jeden zařadit. Přiznám se bez mučení, že si sám nevím dost rady, když o tom přemýšlím; vždyť žijeme v převratné době, kterou jsme ani v těch nejfantastičtějších snech nepředpokládali.

A tu mě napadá, že to způsobuje absence morálních pravidel a morálky mnohých veřejných činitelů, které jsme si sami zvolili. Jako křesťané si myslíme, i když sami nejsme bez viny, že biblické Desatero má více než tři tisíciletí pro lidskou pospolitost stálou platnost.

Ted' chci jen zmínit druhé (bratři katolíci ho vynechali) a deváté přikázání (Ex 20,4-6 a 20,16), která ovšem souvisejí se všemi ostatními. To druhé zní: „Nezobrazíš si Boha (a pokud ano, JN)...nebudeš se něčemu takovému klanět ani tomu sloužit!“ To pro nás platí, dříve teologové říkali, že nemůžeme mít ateisty k tomu, aby měli na paměti podobná slova Písma, vždyť ale mnohé z toho bylo začleněno do zákonů. Do naší lidské pospolitosti se nyní prolamují pohanské prvky, v mnoha církvích jakési překvapivé obřadnictví a teologické kotrmelce... Dnešnímu člověku mohou být a mnohde jsou bohem majetek a peníze, množství peněz, a někdy dle korupčních afér všelijak získaných. „Kořenem toho všeho zla je láska k penězům“ (1Tm 6,10). To je teď největší hit, ač se všechny strany bily v prsa a slibovaly, jak proti všemu zakročí, ale zatím startují „reformy“ (zdravotnictví, školství, důchodů...), jejichž dopad mají nejvíce poznat nemajetní, kteří celý život pracují, pracovali a řádně vše platili. Kdo jiný má mít a prosazovat sociální citění než církev? Diakonie je první vlašťovkou.

A ještě to deváté přikázání (katolíci ho mají jako osmé): „Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví“. Kdy budeme k sobě pravdiví? Už dost dlouho nevíme, co je pravda, ani co je lež. Chybí nám lidské morální autority a Boží autorita se, také naší vinou, jaksi vytrácí.

Není tak dávno, co teologové říkali: „Hlavně nemoralizujte!“ Ale tehdy nebyly skutečné sociální rozdíly tak veliké. Možná proto asi neslycháme kázání ani z druhé, ba ani z první desky Desatera. Dnes je to jiné. Člověka překvapí, když si najde v biblické konkordanci slovo chudý, nejprve tím množstvím a pak sympatiemi (ve Starém i v Novém zákoně) s chudými, postiženými, zarmoucenými, ostouzenými, podvedenými, nemocnými, s vdovami a sirotky.

Ilustrace na obálce: Iva Tůmová - Červený kostel - z interiéru

V Lukášově evangeliu (6,20) jsou chudí Pánem Ježíšem označeni za blahoslavené a na prvním koncilu v Jeruzalémě se mimo jiné také řešila otázka pamatování na chudé (Ga 2,10).

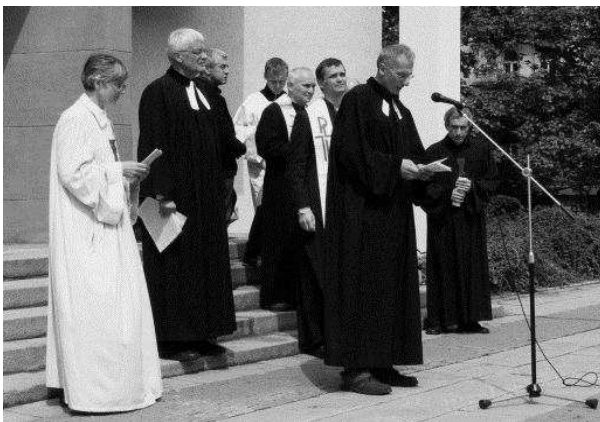
Už to slyším: „Vždyť si tu chudobu a svízelnou situaci zavinili sami!“ Je to pravda, ale zdaleka ne vždy. Každý neumí podnikat, i když je pracovitý, jiný je nešikovný, lehkomyslný, rozhazovačný, štítící se práce, ale ne všichni se dostali vlastní vinou do sociální sítě, ba do bezdomovectví. I tito lidé potřebují pomoc. Tak mě napadlo, že to množství milionů, které věnovali majitelé firem politickým stranám, by měli raději uplatnit jinde, třeba v diakonii, charitě, pro děti, kterým jejich spolužáci říkají hanlivě socky. Jim by nebylo, dokonce by omezili korupci, a druhým by to prospělo a ještě by byli milejší Bohu a lidem. Věřím tomu, že Kristus nefandí ani levici, ani pravici. V Písmu je naděje: „...Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobeni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, neboť se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát (1K10,13). Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. Proto se bát nebudeme...(Ž 46,2.3)

Jiří Novák

BYLO

1. máj 2011 v Brně

„Marti, slib mi, že tam nepůjdeš!“, telefonuje mi v sobotu večer bývalá spolupracovnice, nyní důchodkyně. Nemyslí sraz čarodějnic, který kolegyně právě pořádají, ale prvomájovou ekumenickou bohoslužbu za překonání násilí neonacismu, která se má konat od půl jedné před Domem umění.



Brněnské ulice jsou v neděli nezvykle vylištěné. Jedu za deště šalinou z Králova Pole. Na Malinovského náměstí nelze nedopatřením otevřít dveře tramvaje. „Už to začíná,“ panikaří dvě holky vedle mě. Najednou je kolem spousta lidí, nad našimi hlavami řve vrtulník a poletují poplašení ptáci. Prostor před Domem umění je již plný, aktivní Husovičtí rozdávají program, na schodech se chystají duchovní. Mám roli „ministranta“, pomáhám strýci Šimsovi obléknout talár. Půjčuji pro něj židli od ochotné ochranky v galerii. Strýc usedá, opřen o hůlku, už by to pomalu chtělo v jeho věku biskupskou berli, která tak prakticky pomáhá papežům při venkovních bohoslužbách... Počítám devět duchovních

v taláru: naši, husité, katolíci; další, včetně pravoslavného, jsou v civilu. Subtilní šedovlasá husitská farářka v bílém začíná služby Boží. Ovšem jak se ztišit při řevu helikoptéry nad hlavou? „Třeba mu dojde nafta,“ říká farář Gruber vedle mě. Zpíváme: „Před tebou, Pane, temno ztrácí sílu svou...“ Marek Zikmund se modlí: „Tvá přítomnost vykřesává odvahu zastat se utlačovaných a sjednat spravedlnost...“ Rozdáváme si svíčky. Už neprší, ale člověk by neřekl, kolik to dá úsilí ten plamének ve větru uchránit. Je to jak ta naše demokracie, pomyslí si, musí být chráněna a dá to práci.

Slova synodního seniora Rumla, který jako jeden z prvních toto shromáždění podpořil: „Nebudeme s nikým soutěžit v hlasitosti projevu, ale ukazovat moc tichého modlitebního postoje!“ se ovšem téměř plní do písmene, když zlobí mikrofony a vypadává zvuk. Pečlivě připravený a namnožený program by teď možná chtělo nahradit improvizací; chybí též kytara,



alespoň k udání začátku písní. „Ještě to neumíme,“ podotýká farář Gruber, „to by neuřval nikdo.“ Mladší účastníci se odebírají do blokády. Vítr donáší různé vlny řevu, nevíme, co se přesně děje.

„Ten to měl nahoře domluvený!“ chválí strýc Pavla Kašpara, na jehož kázání odlétá vrtulník, a mikrofony střídavě s megafonem už fungují. Biblické verše určené pro tuto neděli (Jan 20,19-23) vyznívají nezvykle silně: „Když byli učedníci ze strachu před židy shromáždění za zavřenými dveřmi, přišel Ježíš a postavil se uprostřed nich a řekl Pokoj vám.“ „Ježíš,“ říká farář Kašpar, „prochází jako nic tam, kde budujeme pevnější dveře, zámky, kde stavíme ohrady mezi sebou a před druhými a proti druhým ... Ježíš otevírá náš život ve všech jeho omezeních, zajeťích, závislostech, nesvobodách ... Ježíš přináší naději, kterou neláme ani neúspěch, ani smrt.“ Již trochu živěji zpíváme: „Nebojte se, radujte se...“ Vyjasnilo se, najednou svítí slunce. Koukám na těžkooděnce, musí jim být horko. Nasazených je prý 700 policistů. Klidně postávají, při odchodu jim strýc Šimsa děkuje a oni nám přejí hezkou neděli.

Česká televize pak večer vystrašeným důchodcům naservírovala záběry na 400 pochodujících neonacistů a asi 1000 hulákajících odpůrců, ať si diváci vyberou, koho se mají více bát. Neukázala velice nenápadný ostrůvek nenásilí, který skoro dvě hodiny uprostřed té vřavy tvořila ekumenická bohoslužba.

Marta Procházková

Kázání - povzbuzení



Milí přátelé, jako křesťané, lidé, kteří uvěřili Ježíši Kristu, jsme sem nepřišli překřičet ty druhé, ale pokusit se do zloby a zuřivosti, do situace, kde je zneužito právo a je vyhrožováno druhým, do této situace se pokusit vnést odvahu a pokoj. Ukázat, že je ještě jiná cesta k řešení věcí, než hulákání a nenávisť a násilí. O Velikonocích jsme slyšeli: Nebojte se, Ježíš byl vzkříšen, a všechno, co říkal a dělal, platí. Bůh to Kristovým vzkříšením

potvrdil. Potvrdil, že nezvítězily síly chaosu, zla a smrti, ale on, Bůh vysvoboditel, stvořitel a dárce života. Potvrdil, že platí Ježíšova láska, která se dala pro druhé až do té smrti, platí jeho pravda, která necouvla ani před utrpením, platí jeho milosrdenství, pomoc bližnímu, nesení trápení s druhými i za druhé, platí budoucnost otevřená jeho křížem a vzkříšením, budoucnost našeho Boha, kde pláč, bolest, křik ani smrt nebude. Evangelium, které jsme četli z Jana, nám sděluje, že Ježíš Kristus vzkříšený a vítězný přichází ke svým učedníkům, kteří jsou ze strachu zalezlí za zavřenými dveřmi. Myslí si, že skončí jako Ježíš, že v tomto světě vítězí násilí, zloba, podrazy a smrt. Ježíš přichází a zvěstuje pokoj, osvobozuje a ukazuje cestu ke svobodě.

Někteří filosofové říkají, že žijeme v éře prázdnoty. Nemyslím regály v obchodech, ale duchovní prázdnotu. Říká se: "každý má tu svou pravdu," nic neplatí, každý si může dělat, co chce, neplatí odpovědnost za druhého v rodině, v obci, ve státě. Druhý nás moc nezajímá. Chceme být jen pro sebe a mít jen pro sebe? Snad proto jsme tak slabí a nejistí. Máme slabé státní i soudní instituce, protože tato společnost je vnitřně slabá. Málokdo se chce postavit za dobrou věc, ve prospěch druhých, prosazovat spravedlnost, která by bránila zlobě a násilí. Zabedníme se před druhými, před problémy, před světem. Stále lepší dveře a zámky, vyšší ploty, uzavřená srdce - to je náš styl. Ale pozor: taková společnost a takoví lidé se mohou stát za čas snadnou kořistí všelijakých násilníků. Lidé nemají vnitřní oporu. A démoni násilí, nenávisť a zloby se budou stále více rojit a honit všelijaké nešťastníky v bombrech a kanadách proti druhým lidem a skupinám, které třeba většinová společnost nemá ráda. Zatím jen proti nim. Pak přijdou na řadu další.

Vítězný Kristus je Pánem i zdrojem osvobození od všech vazeb na ideologie, které se nacpaly některým do duše i mysli a spoutávají. Osvobozuje také od lhotejnosti a cynismu ve vztahu ke světu a dává pro něj naději. Jak? Ježíš vstupuje těmi zavřenými dveřmi i do našeho života, otevírá ho, ve všech jeho omezeních, zajeťích, závislostech, nesvobodách. Otevírá nám prostor

svobody a zároveň prochází jako nic tam, kde budujeme pevnější dveře, závory, zámky, kde stavíme ohrady mezi sebou a před druhými a proti druhým. On prochází zavřenými dveřmi a my můžeme za ním, v jeho moci vstupovat do novosti, přicházet i k lidem uzavřeným nebo odděleným plotem, třebaš všelijakého znevýhodnění. On zvěstuje a daruje pokoj. Šálóm láchem! Pokoj vám! Boží pokoj, to není klídek, pohoda v neutěšeném marasmu, to neznamená uzavřít se do sebe, vlézt za svůj plůtek před bolestnými dotyky světa, uprostřed lidských běd a nespravedlností. Boží pokoj, to je Kristův dar, mír s Bohem a mír mezi lidmi, vnitřní pokoj, který se hned projeví i navenek. Tady je šance pro nás, a třeba i pro ty, kdo tady za Domem umění křičí hrozná a nenávistná hesla, nebo jen řvou, aby si dodali odvahu.

Milí přátelé, jsem přesvědčen, že státní demokratická moc (politici i soudci) tu selhává. Její povinností je přece "zasáhnout proti zle jednajícím", proti jednání představitelů a nositelů zřudných ideologií, ať je to nacismus, bolševismus, nebo jim podobné a chránit před nimi lidi.

Ale to nepřivede českou a moravskou společnost k uzdravení od strachu, lhostejnosti, prázdnoty. Proto zadruhé: jsem přesvědčen o tom, že šancí dnešního člověka i společnosti je stavět na hodnotách, které vnáší do světa Ježíš Nazaretský: pravda a spravedlnost, ohled k bližnímu, láska, která se neptá, co za to, naděje, kterou neláme ani neúspěch, ani smrt. Nebudou-li tyto hodnoty chovány v naší společnosti jako královský poklad, nebudeme-li si vážit bližního, nebudeme-li druhému činit to, co chceme, aby on činil nám, brzy vyhyneme. Nad českou a moravskou krajinou bude znít jen řev démonů a sypat se na ni atomový prach, nebo ještě něco horšího.

Pavel Kašpar, náměstek synodního seniora ČCE



Vyjádření podpory bohoslužbě za překonání násilí

Nacismus je zlo, které přineslo utrpení milionům lidí. Lidé, kteří mu propadli, byli celým světem odsouzeni.

Neonacismus musí být odsouzen o to důrazněji. Jestliže ti první mohli být pomýleni a nedomyslet důsledky svého jednostranného myšlení, ti, co je dnes napodobují, nemají žádné omluvy. Dobře vědí, čeho jsou lidé vyznávající jeden národ a jednu rasu schopni. Stačí málo a z dosud slušných a normálních lidí se stane nemyslitelný dav, který je všeho schopen.

Je těžké uvěřit, že se po tolika varováních najdou lidé, kterým násilí, bezohlednost a pohrdání imponuje. Většinou si tím řeší jen své vlastní nezvládnuté problémy a mindráky.

Není však lehké se příznivcům těchto extrémních názorů bránit. Dovedou své názory formulovat tak obecně a neškodně, že jim lze těžko něco dokázat a vytknout. Tentokrát se chtějí sejít, aby protestovali proti volnému pracovnímu trhu v Evropské unii. Zneužívají našich obav z nezaměstnanosti a přemíry nepřizpůsobivých cizinců. Když pořádají podobné pochody a demonstrace, těší se většinou na to, že se přitom střetnou se svými odpůrci a třeba se jim podaří vyvolat i nějakou bitku. Jde jim o jediné. Zviditelnit se! Dostat se do novinových a televizních zpráv. Pozornost, kterou jim věnujeme, paradoxně jen zvyšuje jejich sebevědomí a dodává jim pocitu důležitosti.

Bojujme společně proti násilí, modleme se za smíření a vzájemnou úctu mezi národy a menšinami, připomínejme mladým i starým hrůzy nacismu a bolševismu, všimějme si těch, kteří jsou ponižováni, ale nenechme se vlákat do situace, o kterou dnešní provokatéři usilují.

Zatím jim jde hlavně o to, aby byl kolem jejich průvodu co největší shluk novinářů a televizních kamer. Nevadí jim, že je většina slušných lidí odsuzuje. Touží po laciné negativní publicitě, protože nic jiného neumí a nedokážou. Obklopme je mlčením. Dejme jim najevo svůj nezájem. A přitom budme bdělí, aby se jejich názory nešířily. Jsme odpovědní za to, aby veřejně zaznělo dostatek argumentů, proč jsou jejich názory a postoje zlé a nebezpečné. V čem ohrožují Evropu, naši zemi, křehkou demokracii a lidské životy.

Jiří Gruber, senior ČCE Brno

Účast na bohoslužbě přijali náměstek synodního seniora a farář Českobratrské církve evangelické Pavel Kašpar, farář církve Československé husitské Milan Vostřel, farář Církve římskokatolické Jiří Rous, farář Českobratrské církve evangelické Jan Šimsa, farářka církve Československé husitské Světluše Košíčková, farář Českobratrské církve evangelické Marek Zikmund, farář Církve římskokatolické František Lízna a jeho přátelé z Tovaryšstva Ježíšova Jan Ležanský a Marek Janáš. Na závěr promluvil za Pravoslavnou církev Roman Juriga.

VÍRA A TRADICE

Svatodušní svátky

Stejně jako Velikonoce a částečně i Vánoce navazují také svatodušní slavnosti na staré izraelské svátky s novým křesťanským obsahem. Ony svátky se nazývají **Šavuot** (svátky týdnů). Od přinesení prvního snopku ječmene do chrámu (den po dni odpočinku) se počítá sedm týdnů – 50 dnů, a to byla sklizena už i pšenice, pak mají přinést novou přídavnou oběť, a to dva kvašené chleby z bílé mouky jako prvotiny Hospodinu... (Lv 23,15-21, Dt 16,9-11). Je zajímavé a poučné, že verš Lv 23,22 má značnou sociální náplň.

Vždyť si to přečtete: „Až budete sklízet obilí ve své zemi, nepožneš své pole až do okraje ani nebudeš po žni paběrkovat, zanecháš paběrky pro chudáka a pro hosta..." Proto se v druhý den svátku četla a čte v synagoze kniha Rut. Ve skutečnosti šlo o letnice - dožínky i s patřičnou slavností.



Tady trochu odbočím. Když jsem byl na velmi svérázném sboru v Javorníku nad Veličkou, tak nám na faru přinesla rodina jednoho začínajícího podnikatele – pekaře, první upečený chléb; moc jsem tomu nerozuměl, ale po opětném přečtení Lv 23,17 jsem jejich záměr snad pochopil.

Původně zemědělský, dokonce kenaanský svátek, byl už v 1. století před Kristem theologizován na Hospodinovo darování Zákona (Desatera) Mojžíšovi pro Izraelity na Sinaji. „Pesach a Šavuot spolu souvisejí a navzájem se doplňují. Jestliže je Pesach v jistém smyslu svátkem, tělesného ´ vysvobození, platí Šavuot jako svátek duchovní svobody...Národ ještě nemusí být svobodný, zbaví-li se utlačovatelů, potřebuje také pevné zákony.“ (Židovský rok a jeho svátky, str. 35)

Svatodušní svátky s Božím hodem svatodušním jsou už křesťanskou interpretací původních svátků. Apoštolové přišli do Jeruzaléma oslavit padesát dnů po Velikonocích židovské letnice. Domem se náhle prohnal prudký víchř a ukázaly se jim jakoby ohnivé jazyky, které se rozdělily k jednotlivým účastníkům, a všichni byli naplněni Duchem svatým. Ihned zvěstovali lidem o jejich záchraně ukřižovaným a vzkříšeným Ježíšem Kristem. Dokonce začali mluvit cizími jazyky, takže jim rozuměli i cizinci, jiní říkali, že jsou opilí. Po Petrově mocném kázání mnozí uvěřili a dali se pokřtít, bylo jich asi tři tisíce (Sk 2). Jsme přesvědčeni o tom, že právě v tento den vznikla církev, a slavíme ho jako narozeniny církve.

Svatodušní svátky jsou v církevním roce časově třetí svátky. Už jsem někde napsal, že mně připomínají umělecký svět divadla. Vánoce připomínají

premiéru, Velikonoce první reprízu (někdy se říká druhá premiéra) a svatodušní svátky až entou reprízu, kdy jsou už „herci bez nadšení a unavení a diváci a posluchači velice proždíli“. Takto vypadá v mnoha církvích a sborech obrazně skutečnost. Tento ústup zdaleka nesouvisí jen se zrušením svatodušního pondělí jako dne pracovního klidu (v mnoha sborech se už ani bohoslužby nekonají), ale s naší slabou vírou v sílu a moc Ducha svatého, často bychom chtěli dosáhnout více sami ze sebe. To je také jeden z důvodů vzniku letničního a charismatického hnutí (někdy pentekostálního – od čísla padesát) s vyhledáváním a očekáváním duchovních darů, charismat, třeba slov moudrosti, poznání, víry, uzdravování, proroctví, mluvení v jazycích a vykládání... (1K12,4-11). Domnívám se, že expanze tohoto hnutí u nás už ustoupila, někde byla ku prospěchu církve, k pohnutí stojatých vod, jinde ve svých extrémech mnoho nepřinesla. Od některých sborů se odloučily větší či menší skupiny, včetně některých jednotlivců. Duch svatý, jak Lukáš popisuje ve Skutcích, působí stále. Projevuje se jako víchr, ale jindy jako jemný vánek. Přeji nám všem, abychom tento tichý vánek Ducha svatého nepřeslechli ani my, ani naši bližní, ani naši nejbližší burácením jiných vichřic. Nevím jak vy, ale snad většinou už delší dobu vidíte žádoucí změny také v našich brněnských sborech.

Za týden (letos 19. června) je trojiční neděle. To trojiční vyjádření zní mnoha lidem, opět i některým teologům, spíš jen jako dobře zaběhlá tradiční formule - Otec, Syn a Duch svatý (např. 2K 13,13). Po staletí až do dneška se táhne různost výkladu trojjediného Boha. Kalvín šel dokonce tak daleko, že z jeho popudu byl v Ženevě upálen antitrinitář, vědec a objevitel malého krevního oběhu Michal Servet (1511-1553). Unitáři jej pokládají za svého ideového zakladatele. Islám nám dokonce vytýká mnohobožství. Sám jsem velmi zjednodušeně učil děti o třech skupenstvích vody (led, tekutina a pára) velmi odlišných, a přece stále H₂O. Ostatně už na začátku 15. století přirovnával Mistr Jeroným Pražský Trojici ke sněhu, ledu a vodě.

Je zvláštní, že se svatodušními svátky nejsou spojovány téměř žádné lidové zvyky a pověry. To, co bylo, už dávno zaniklo, a tak to není nutné připomínat. Jediné, co zůstalo, je na Slovácku (Vlčnov, Uherské Hradiště, Hluk) jízda králů, podobné zprávy jsou i ze zahraničí. Neznáme skutečné důvody, proč se jízdy králů uskutečňují právě o svatodušních svátcích.

Ke katolickým zvykům a lidové zbožnosti lze počítat i svátek Božího těla, nyní Těla i krve Páně. Ustanovil ho papež Urban IV. na základě „zjevení“ Juliáně (+1258) k zavedení svátku. Je zařazen do pohyblivých svátků církevního roku, v letošním roce připadá na čtvrtek 23. června. Jsou to oblíbené svátky, v průvodu je pod baldachýnem nesena monstrance se zastaveními u čtyř oltářů, opět většinou na náměstích. Na prahu protireformace se musely zúčastňovat třeba v Brně i cechy a různé spolky, i když jejich členové byli většinou luteráni. Evangelíci tento svátek nesvěti, transsubstanciace i s důsledky uctívání hostie je jim dost cizí.

Jiří Novák

Zlomek lidství

Podobenství o celníku a farizeovi podle Lk 18,9-14

Hospodin je vyvýšený, ale hledí na poníženého, zdálky pozná domýšlivce, tak to čteme v žalmu 138. Pýcha a pokora jsou velká biblická témata už od prvních kapitol a Hospodinova pozice je jasná - on lid ponížený zachraňuje, ale povýšené nutí sklopit oči, žalm 18,28. Bůh je na straně bezmocných, ponížených a chudých.

Přemýšlím o tom, co se to stalo s člověkem, který zasvětil svůj život Bohu, žije podle jeho zákona, plní všechno, co předepisují řády, ba ještě víc... kde se to zvrtilo? Jak se stal zahleděným do sebe, jak se stal domýšlivcem, kterému je druhý člověk jen temným pozadím, na kterém se odráží jeho skvělost a neposkvrněnost?

Jeho modlitba je výčtem má dáti - dal, dal dokonce více, než musel. Tak tím jsme, Bože, spolu hotovi a já zas můžu spokojeně jít domů. Tak, jak do chrámu přišel, zase odchází.

Ježíš v tomto podobenství nesnižuje farizejství a ani jeho posluchači to jako snižování nevnímali. Slyšeli v příběhu, že i takovému váženému a bohabojnému člověku, jako je farizej, se stane, že si nevidí na špičku nosu, a to se může stát každému z nás.

Ježíš v tomto podobenství nevyvyšuje celníky a jejich způsob obživy a ani jeho posluchači to jako vyvyšování celníků nebrali. Slyšeli v příběhu, že když se k Bohu může navrátit i takový bezectný člověk, jako je celník, když on může být ospravedlněn a přijat, tak proč ne i kdokoliv z nás?

Při přemítání o celníkovi a farizeovi se mi dostala do ruky záložka s moudrým citátem Lva Nikolajeviče Tolstého: „Člověk se podobá zlomku, jehož čítec vyjadřuje, co vskutku je, a jmenovatel, co si o sobě myslí. Čím větší je jmenovatel, tím menší zlomek.“ Ve farizeově zlomku, kde horní hodnotou je farizeus jako boží stvoření se všemi svými možnostmi a obdarováními, je spodní hodnota dost vysoká, protože on o sobě vysoko smýšlí. Jaká škoda, z jeho lidství zbývá malý zlomek z původní hodnoty. Návrh na způsob, jak snížit spodní hodnotu svého zlomku, si můžeme přečíst v předchozí kapitole evangelia Lukášova: Tak i vy, když učiníte všechno, co vám bylo přikázáno, řekněte: „Jsme jenom služebníci, učinili jsme to, co jsme byli povinni učinit.“

Opačný extrém by byl mít se za nulu. Nula by hodnotu zlomku úplně znehodnotila, má-li člověk sám sebe za nulu, likviduje vše, co dostal. Ten druhý, celník, byl zřejmě v očích farizeje dočista nula... Ale ve svých očích nulou není, protože jako nula by si do chrámu netroufal. A když v tom chrámu stál, prokázal, že má dobrý náhled sám na sebe, rozpoznává svou vinu a zároveň ví, že může svého Otce poprosit o slitování. S ním se v chrámu něco stalo, odešel s nadějí, otevřený změně. A v tom je hodný následování.

MODLITBA

Pane světa, děkujeme ti za dar svobody, kterou nám ve své lásce dopřáváš. Prosíme tě také o dar moudrosti, abychom uměli včas rozeznat pokušení pýchy, vždyť pýcha a domýšlivost nás od tebe spolehlivě vzdalují a my to často vůbec nevidíme. Zdá se, že jsme ohroženi domýšlivostí tím víc, čím víc se snažíme být dobří, užiteční, obětaví. Prosíme, otevírej naše srdce i oči, abychom si to včas uvědomili. Děkujeme také za všechny ty, kteří dokážou nastavit zrcadlo našim slepým místům, za všechny, kdo umí zprostředkovat druhým lidem náhled na sebe sama. Amen.

Autorka pobožnosti **Anna Šourková** je farářka ČCE, která je od podzimu 2010 pověřena službou nemocniční kaplanky v Ústavu hematologie a krevní transfúze v Praze. S manželem Michalem Šourkem a pěti dětmi žije v Praze na Jižním Městě.

JAK SE TO DĚLÁ

Svatá večeře Páně

Slavení sv. večeře Páně je dokonalý příklad jedné ze základních vlastností veškerého bohoslužebného dění. Ve službách Božích shromážděný sbor cosi dělá, ale nic z toho, co se tam děje, mu v pravém slova smyslu nepatří. U stolu Páně se setkáváme tehdy, když jsme připravili slavnost toho setkání, ale ne podle toho, jak jsme si to vymysleli. Přikázal to Pán Ježíš Kristus, církev slaví jeho svátost. Připravujeme svátost Kristova stolu.

To jediné, co při každém slavení svaté večeře Páně ve sboru asi nevyžaduje pokaždé novou a mimořádnou péči, je právě ten stůl. Ten většinou bývá v každém kostele a modlitebně jaksi sám sebou k dispozici. Takřka vše ostatní je pokaždé potřeba připravit zvlášť a znovu.

Neděle a svátky, o nichž bude ve sboru svátostné shromáždění, se dají stanovit docela s předstihem, což je výhoda pro další přípravu. Presbyterky a presbyteri mívají poznamenáno v kalendáři, kdy to bude, a tak bývá snazší dopředu se dohodnout, kdo bude spolu s kazatelem u stolu Páně sloužit. Služba presbyterů je tu vlastně ještě dost nová věc. Moje generace si vzpomene, že něco takového v čase našeho dětství a mládí bylo zkrátka nepředstavitelné. Úcta k posvátnosti chleba a kalicha vylučovala, že by je mohl podávat člověk, který na sobě nemá černý talár s bílými tabulkami. (Je s tím srovnatelné, jak dnes vnímáme hodnotu společenství bratří a sester, kteří se scházejí u stolu Páně – jsme schopni k tomu společenství chovat obdobnou úctu, jako před desítkami let naši prarodiče ke chlebu a vínu z toho stolu?)

V Blahoslavově domě máme štěstí na dovedné ruce, které správně připraví (nakrájejí) chléb – farář by to tak neuměl. A totéž platí o přípravě nádobí ke svaté večeři Páně: než se kalichy a konvice pro víno a podnosy pro chléb

začnou stavět na stůl Páně, jsou dokonale vyčištěné, vyleštěné, tedy doopravdy připravené. A je skvělé, že opatřit dobré víno dnes už opravdu není nesnadné. (I to bývalo dříve složitější.)

Ale kolik nás asi bude v Brně a kolik v kazatelských stanicích? To se někdy dá dopředu odhadnout jenom těžko. Nezbyvá, než se snažit odhadnout potřebné množství chleba a vína tak, aby raději více zbylo, než se (byť jen maličko) nedostávalo.

Očekávaný počet účastníků má vliv nejen na rozhodnutí, kolik je tentokrát zapotřebí připravit chleba a vína. Půjde totiž také o to, kolik písní se bude při slavení svaté večeře Páně zpívat. I písně musí být připraveny tak, aby nechybělo. Zvyk společně zpívat je pro společenství stolu Páně patřičný, ale je to náročná záležitost pro varhaníka (varhanici) v Blahoslavově domě. Konstrukce varhan mu (jí) znemožňuje vidět, co se děje u stolu Páně; drobnou pomůckou je videozařízení, které zprostředkuje alespoň částečný přehled.

To, co se u svaté večeře Páně říká, je jiná kapitola. K nutnosti připravit každé slavení obzvlášť patří však ještě i jedna podrobnost v průběhu rozdávání chleba a kalicha. Stane se, že víme dopředu: budeme tu mít hosty, kteří jsou bez výjimky zvyklí, že při podávání chleba a kalicha je ten, kdo slouží, osloví, a oni odpovědí slovem „Amen“. Sdělíme jim pozvání ke stolu Páně v našem společenství – nepatří se zprostředkovat jim i ta oslovení a odpovědi, na něž jsou zvyklí?

Služby Boží se sv. večeří Páně začaly, na stole Páně ani tentokrát nic neschází, za chvíli se předsedající kazatel obrátí na shromážděné a vysloví: Pojdte, vše je připraveno. Odborníci na podobu bohoslužebného děje si dnes kladou otázku nad vhodností věty, která patří k mešní bohoslužbě: Pane, nejsem hoden ... U nás to jako sbor neříkáme. Ale autor si to kdesi pokaždé znovu říká v mysli: Nejsem hoden ... Opravdu jsem si ničím nezasloužil takovou událost. Vše je připraveno, je to zde, smím se tu s lidmi sejít u jednoho stolu, a to na pozvání Pána Krista. Nejsem toho pozvání hoden, Pane, a ty přece zveš. Nejsem hoden, abys přišel i ty – a věřím, že přesto přicházíš. Přijď tedy, Pane Ježíši.

Jaroslav Vítek

ČTYŘIKRÁT Z BRNA

Sborové výlety

Ve sboru **Brno I** jezdíme na výlety po skupinách. Každé dva roky se jezdí do partnerského sboru v Basileji a při každé návštěvě se sestava 12-15 lidí poněkud obmění. Když pak na výměnu přijedou naši hosté, organizujeme pro ně zase výlet my. V říjnu jezdí na zájezdy pěvecký sbor Cantate Domino, který k sobě do autobusu přibere další zájemce a rodinné příslušníky. Byli jsme tak třeba v Karvině, v Očově, v Nejdku a na podzim se chystáme do Jindřichova Hradce. Součástí je vždy vystoupení pěveckého sboru při

bohoslužbách, kázání některého z našich kazatelů a prohlídka některých pamětihodností. Několikrát jsme také byli ve Vídni díky pozvání nedávno zesnulé sestry Fischerové, která vyrostla v německém luterském sboru v Brně. Skvělým organizátorem těchto autobusových zájezdů bývá náš bratr kurátor, který nám nahrazuje průvodce a vymýšlí trasy. Už tři roky také jezdíme na výlety na kolech, bývá jen obtížné najít termín, kdy mohou pokud možno všichni potenciální zájemci. Velmi zdařilé byly kdysi nedělní bohoslužby v přírodě, snad se nám je ještě někdy podaří zopakovat. V červnu bývá také víkendový pobyt na Blažkově pro všechny věkové kategorie.

Jiří Gruber

Sbor Brno II – či přesněji: vždy jen jeho část - se ocitá na výletě poměrně často. Výlety by bylo možno rozdělit do několika kategorií: 1) Příležitostné, bez duchovního programu. Konají se asi dvakrát do roka. Bývají denní či polodenní. Jejich cíle nejsou příliš vzdálené, většinou jsou dobře dostupné prostředky hromadné dopravy. Účastní se jich především zástupci střední generace se svými dětmi. 2) Výlety třídní s biblickým programem a zakončené nedělní bohoslužbou, tzv. „víkendovky“. Jejich rytmus se ustálil následujícím způsobem: počátkem léta Blažkov, počátkem podzimu Osová Bítýška. Počet účastníků (opět hlavně rodin s dětmi) je poměrně vysoký (až 60 lidí). 3) Výlety v rámci setkávání s partnerskými sbory v zahraničí, zejména s evangelickým sborem ve Vídni. Bývají jednodenní, jejich náplň je především poznávací. Počet účastníků není (zatím) příliš vysoký; především jsou to zástupci starší generace ve sboru. 4) Výlety mládeže – jsou několikadenní, v letních měsících, turisticky orientované.

Ondřej Kolář

Sborové výlety jsem vždycky měla ráda. Proto jsem vděčně přijala nápad **židenického** staršovstva uspořádat sborový výlet po tolerančních modlitebnách na Vysočině. Výlet jsme podnikli na podzim minulého roku. Navštívili jsme modlitebny v Humpolci, Moravci, ve Strměchách a Horních Dubénkách. Výlet se líbil jak malým, tak velkým, proto se chystáme navštívit další vysočinské toleranční skvosty.

Ve sboru se občas spontánně domluví několik lidí po bohoslužbách a vyjdou spolu v neděli odpoledne do přírody. Část sboru se jednou vypravila pěšky do naší kazatelské stanice v Blansku podpořit odpolední bohoslužby. Jindy jsme šli z Bílovic podél Svitavy do Brna nebo se pár z nás vypravilo na velikonoční pondělí na cyklistický výlet do brněnského okolí. Aktuálně se židenická mládež chystá na vycházku v sobotu 7. května. Mladí lidé budou obdivovat krásy Pálavy. A s naším ChraPoTem občas vyjždíme za hudbou do Prahy, Moravské Třebové a v červnu se chystáme do Krnova.

Romana Špačková

V Husovicích pořádáme tradičně výlet na Velikonoční pondělí. Bývá to výlet spíše turistický, chodíváme na jih i na sever. Ujdeme plus mínus dvacet

kilometrů, ale většinou si mohou unavení trasu i zkrátit. Letos se nám počasí už podruhé za sebou nevydařilo. Přijeli jsme do Kunštátu, absolvovali zajímavou prohlídku zámku, a pak nás před krupobitím musela zachránit hospoda. Vedle tohoto výletu pravidelného chodí na příležitostné výlety zejména mládež a rodiny s dětmi. Pokud jde o zájezdy, za zmínku stojí výměnná akce se sborem v Prosetíně – uspořádali jsme "Den Husovic v Prosetíně" (husovický farář kázal, presbyter V. Hauser hrál divadlo, společně jsme obědvali, a pak šli spolu na výlet a zahráli si fotbal), a na oplátku pak "Den Prosetína v Husovicích", kdy zase kázal u nás farář prosetínský a společně jsme se účastnili nejen bohoslužeb, ale i Husovického dvorku, oběda či návštěvy Technického muzea.

Štěpán Hájek

HISTORIE

Zapomenuté výročí

Letos 8. dubna uplynulo 150 let od vydání Protestantského patentu. V církevním ani světském tisku jsme nezaznamenali žádnou vzpomínku, a proto našim čtenářům přinášíme alespoň krátký výňatek z kázání posledního superintendenta moravské reformované církve Dr. Ferdinanda Císaře, které otiskl ve své *Postile Chléb života pod názvem: V paměť císařského patentu ze dne 8. dubna 1861.*

Poroby nejtěžší okovy a kruhy / z milosti Boží zlámal a sňal císař Josef Druhý.

Když v Betánii Pán Ježíš vzkřísil Lazara; tu čteme u sv. Jana XI. verš 44 a následující: „I vyšel ten, kterýž byl umřel, maje svázané ruce i nohy rouchami a tvář jeho šatem byla obvinuta. I řekl Ježíš: Rozvažtež jej, a nechte, ať odejde." I náš Sion vyšel z hrobu bělohorského k hlasu tolerance jako Lazar k zavolání Páně. I náš Sion však, tak jako Lazar, i když

Reichs-Gesetz-Blatt

für das

Kaiserthum Oesterreich.

Jahrgang 1861.

XVIII. Stück.

Ausgegeben und versendet am 10. April 1861.

41.

Kaiserliches Patent vom 8. April 1861,

womit die Angelegenheiten der evangelischen Kirche ausburgischen und helvetischen Defenställes, insbesondere die staatsrechtlichen Beziehungen derselben in dem Herzogthume Oesterreich ob und unter der Enns, dem Herzogthume Salzburg, dem Herzogthume Ziehrmark, den Herzogthümern Kärnten und Krain, der gefürsteten Grafschaft Görz und Gradiska, der Markgrafschaft Istrien und der Stadt Triest mit ihrem Gebiete, in der gefürsteten Grafschaft Tirol und Vorarlberg, dem Königreiche Böhmen, der Markgrafschaft Wärdien, dem Herzogthume Ober- und Nieder-Schlesien, den Königreichen Galizien und Lodomerien mit den Herzogthümern Maschwig und Jator, dem Großherzogthume Krakau und dem Herzogthume Bukowina geregelt werden.

Wir Franz Joseph der Erste,

von Gottes Gnaden Kaiser von Oesterreich; König von Ungarn und Böhmen, König der Lombardien und Venedigs, von Dalmatien, Kroatien, Slavonien, Galizien, Lodomerien und Ilirien, König von Jerusalem &c.; Erzherzog von Oesterreich; Großherzog von Toscana und Krakau; Herzog von Salzburg, von Tirol, Steyer, Kärnten, Krain und der Bukowina; Großfürst von Siebenbürgen; Markgraf von Mähren; Herzog von Ober- und Nieder-Schlesien, von Modena, Parma, Placenzia und Guastalla, von Ansbach und Bayreuth, von Eichen, Frankfurt, Hagenau und Jura; gefürsteter Graf von Habsburg und Tirol, von Kyburg, Görz und Gradiska, Fürst von Trient und Tessin; Markgraf von Ober- und Nieder-Losch und in Istrien; Graf von Hohenems, Feldkirch, Bregenz, Sonnenberg &c.; Herr von Triest, von Cattaro und auf der windischen Mark; Großherzog der Wojwodschafft Serbien &c. &c.

sind in der Absicht, um Unseren evangelischen Unterthanen des ausburgischen und helvetischen Defenställes in den nachbenannten Ländern, als: dem Erzherzogthume Oesterreich ob

33

nový život měl, neměl svých údů vládu. Měl život bez vzrůstu. Byl svázán na rukou i na nohou, a to věru ne jako Lazar jen rouchami měkkými, nýbrž železnými okovy a kruhy nelítostných, na povel a radu Říma stanovených zákonův. Tyto zákony přičily se ovšem asi Josefovým záměrům. Ale jak jsme pravili již, on nemohl odvážit se proti Římu všeho najednou. Jen ta nejtěžší pouta našemu bělohorskému Lazaru sňal. Ta pouta lehčí, pouta reversů, konkordátu, občanské nerovnosti, vůbec pouta toleranční, ale Sion mrzačící, ta musil náš Sion nésti až do panování toho milostivého císaře a krále, o němž vděčně my hlásáme:

**Josefovo dílo šlechetné však teprv dokonal
František Josef první, dobrý císař náš a král.**

Není třeba učiniti více, leč nahlédnouti do císařského patentu, jehož památku slavíme, a již hojnost lze čítati těch pout, jež Josef II. na Sionu ponechal a jež František Josef I. nadobro – aspoň zásadně – konečně sňal. Tak v čele nejvyššího církevního úřadu našeho stál za tolerance dle zákona vždy jen katolík, avšak od patentu evangelík a v § 1. svého patentu prohlásil císař náš: Evangelíci augurského i helvetského vyznání mají právo pořádati, spravovati a řídit své církevní záležitosti samostatně. Na to v § 2. ruší císař všechny zákazy, jimiž nám prve bráněno stavěti chrámy, věže, opatřovati si zvony, náboženskou literaturu a tak to jde dále, takže čtouce dnes, co nám rok 1861 náš mocnář všechno dovolil, seznáváme teprve s důstatek, co nám až do roku 1861, za celou toleranční dobu, všecko bylo zakázáno, co všechno za břemeno uloženo, od placení štolý římským duchovním, až do šestinedělního cvičení při odstupu od církve římské. Krátce patent z 8. dubna 1861 je nejlepším dokladem, že poroby jenom nejtěžší okovy a kruhy, sňal ze Siona císař Josef Druhý. Josefovo dílo šlechetné však teprv dokonal František Josef první, dobrý císař náš a král.

Ferdinand Císař, 1892

MUŽI ČESKÉ REFORMACE

Vavřínek Krasonický (asi 1457 - 1532)

Protivníky zvaný Lorek, narodil se v moravské vsi Krasonice ležící mezi Moravskými Budějovicemi a Telčí. Matka zemřela velmi záhy, otec byl živ ještě v době jeho odchodu na studia do Prahy. Měl tři sestry, jedna byla provdána do Třebíče, zbylé dvě do Moravských Budějovic. Dobu jeho narození lze stanovit jen přibližně mezi léta 1455-1460.

Prvního vzdělání se Vavřincovi dostalo v Třebíči, vyššího potom v Praze, kde se hlavně učil latině. Zapsal se ke studiu na Karlově univerzitě, kde v dubnu 1479 dosáhl bakalaureátu. V pořadí zkoušených byl první, přičemž předstihl i později známého humanistu Viktorina Kornela ze Všehrd. Poté asi

v letech 1479-1481 pobýval v Kutné Hoře, zřejmě jako pedagog ve škole při svatojanském kostele. Zde také poznal samého zakladatele sekty mikulášenců, Mikuláše Vlášnického.

Také na naléhání přátel se roku 1480 nebo 1481 nechal vysvětit na kněze, i když původně se jím stát nechtěl. Ač utrakvista, kněžství dosáhl zřejmě od nějakého katolického hodnostáře, což bylo ale tehdy zcela běžné, neboť hlavní husitský proud nehodlal opustit tzv. apoštolskou sukcesi. Působil na počátku 80. let 15. století jako kaplan faráře Václava z Třebeska v kostele sv. Michala na Starém městě Pražském. Do kněžské služby vstupoval s nejlepšími úmysly, ale brzy se zklamal, když musel vysluhovat svátosti všem, podle něj dobrým i zlým.

Z tohoto období známe také jeho první spisy, polemiky – žánr pro něj do budoucna typický. Paradoxně začal polemikou proti Bratřím. Podnětem byla rozmluva s některými z nich na téma zlý kněz, jehož úřední moc navzdory morálním nedostatkům hájil. Později zcela otočil. Zároveň hájil svou stranu i proti katolíkům. Sjednocení utrakvistické a katolické církve považoval za nereálné, zejména kvůli kalichu a neutuchajícímu kaceřování.

Rozhodné období pro něj nastalo, když jeho nadřízený, farář Václav, projevil svou nespokojenost se stavem své církve tím, že se vzdal své fary a spolu s Vavřincem se odstěhoval do univerzitní Nazaretské koleje u Betlémské kaple. Zde se mladý Krasnický setkával s radikálními kališníky a poprvé měl možnost číst spisy Petra Chelčického, které znal ovšem jako spisy Husovy. Bylo to pro něj období hledání; snad období krize víry, kdy mu jeho mateřská církev na jedné straně brojící proti katolictví, na druhé dožadující se od něj svěcení svých kněží, neposkytovala jistotu spasení. Vnitřní klid mu dodal až pobyt mezi Bratři v Litomyšli. I je ale nejprve zkoumal na základě jejich dějin a učení.

K Jednotě přistoupil pravděpodobně v Litomyšli r. 1485 nebo 1486 jako třicetiletý. V té době byla Litomyšl nejvýznamnějším střediskem Bratří. Vavřinec mezi nimi zůstal jako prostý Bratr, když (zatím) nechtěl přijmout žádné pověření. Čím se živil, není známo. Přesto byl ještě před rokem 1490 povolán ke kněžskému úřadu, který přijal v Rychnově nad Kněžnou od biskupa Eliáše. Bratří respektovali jeho původní římské svěcení, když ukázal, že se očistil od zlých úmyslů. Roku 1492 působil v Lanškrouně mezi Bratry německého jazyka, původně valdenskými.

Krasnický se vzhledem k svému rozhledu zasazoval za otevření se Jednoty světu, jak o tom bylo rozhodnuto na známé synodě v Brandýse roku 1490. Tehdy jeho strana „vzdělaných“ ale ještě ustoupila do pozadí a církve zatím stále vedli konzervativci. Tento stav se ovšem záhy stal neudržitelným, takže roku 1494 došlo k dohodě mezi oběma skupinami. Pouze vážený Tůma Přeloučský jako milovník staré sprostnosti se nechtěl na novém vedení podílet. Po nátlaku zejména Vavřincově ale nakonec k účasti na správě církve

kývl. Sám Krasonický měl na starosti přímý dohled nad sbory, když působil jako cestující kazatel. I když rokem 1494 bylo ukončeno pnutí v Jednotě o její další směřování smírem, zůstali přesto nespokojenci, toužící po starých časech. Ti měli za zlé především Krasonickému, kam Jednotu zavedl.

Od roku 1495 působil Vavřinec jako správce sboru v Litomyšli. Zde jako vzdělanec a kněz Jednoty budil pozornost zejména mezi katolíky. Krasonický měl možnost v Litomyšli rozmlouvat roku 1497 o víře a své církvi s bosenským biskupem Gabrielem, který byl členem doprovodu českého a uherského krále Vladislava II. Jagellonského, který se v Litomyšli zastavil na své cestě do Uher. A stejně tak spolu s Tůmou Přeloučským disputoval roku 1500 v Olomouci s jedním z autorů nechvalně známé inkvizitorské příručky Kladiiva na čarodějnice, s německým dominikánem Jindřichem Institorisem.

Útoky na rostoucí Jednotu zejména na Moravě ovšem přicházely i z domácí strany, od utrakvistů. Také Vavřinec se stal předmětem pamfletu, parodujícího bratrské kazatele, který vyšel kolem roku 1502 z pera utrakvistického faráře v Lipníku nad Bečvou Jana. Toto dílko bylo námětem vzájemné pře ještě bezmála dvacet let po svém vzniku. Pro Bratry bylo důležité, že se při všech těchto útocích mohli opřít o jim nakloněnou vrchnost.

Zvláště po červenci 1503, kdy král vydal rozkaz Bratry pronásledovat, byly některé z diskusí zvláště nebezpečné. Bylo tomu tak i při rozhovoru kališnického pána Mikuláše Trčky z Lípy a na Lichtenburce s Vavřincem Krasonickým v Litomyšli na podzim téhož roku. Po jejich rozhovoru, který se točil kolem pojetí Kristovy přítomnosti ve večeři Páně, pan Mikuláš rozhlašoval, že od Krasonického prý slyšel, že Bratří se klaní babě, a šířil tyto pomluvy i v Praze. Bratří byli proto vyzváni, aby se na Nový rok 1504 dostavili do Prahy, kde si měli vyslechnout poučení ze strany univerzitních mistrů. Jedním z vyslaných byl i Krasonický, ale ke slyšení nakonec nedošlo a Bratří museli nakonec z Prahy potajmu odjet. Vyvrcholením snah krále o potření Jednoty bylo vydání tzv. svatojakubského mandátu roku 1508, který se stal zemským zákonem a platil až do Rudolfova majestátu; na Moravě byla ale jeho pravomoc oslabena. Čtvrtý článek opět nařizoval, aby bratrští kněží byli postaveni před pražské univerzitní mistry. I tento pokus se nezdařil a přední Bratří se zřejmě uchýlili raději na Moravu.

V těchto pro Jednotu těžkých dobách nemáme o Krasonického činnosti mnoho zpráv. Teprve v letech 1518-1519 vystupuje v polemice s třebíčským farářem podobojí Janem Lucifemem. Ten nelibě nesl přítomnost Bratří ve městě a chtěl s nimi teologicky disputovat. Shodou okolností právě ve městě pobýval i Vavřinec. Ačkoliv se obě strany sešly k učenému klání na radnici a o všem byl informován zdejší pán Jan z Pernštejna, k přímému střetu nakonec nedošlo a vedla se jen místy nevybíravá literární polemika.

V té době Krasonického stejně jako Jednotu a české země zasáhla luterská a posléze i švýcarská reformace. Vavřinec sám vzal v Litomyšli pod ochranu

tři bývalé německé řeholníky z Vratislavi, kteří přistoupili k novému učení, mezi nimi nám již známého Michaela Weisse. Krasonický se také zapojil do diskuse se stoupenci tzv. radikální reformace, kteří nebyli spokojeni s hlavními proudy reformy církve, zejména na tolerantnější Moravě. O možném sjednocení jednal se stoupenci tzv. habrovanských a stejně tak i novokřtenců, ale nakonec bez úspěchu. Ačkoliv blíže byla dohoda s německými novokřtenci, Bratři i s letitým již Krasonickým šli raději cestou svébytnosti.

Když se potom na přelomu 20. a 30. let 15. století v Jednotě zase začalo prosazovat konzervativní křídlo, Vavřínc se s tím nehodlal smířit a sepsal své poslední a také nejznámější dílo s příznačným názvem O učených. Zde sice s respektem mluví o starých Bratřích, ale na minulosti nelpí a myslí více na přítomné potřeby Jednoty a její prospěch, který rozhodně neviděl v její (myšlenkové) uzavřenosti. Zřetelně tak připravil cestu dalšímu směřování Jednoty, které našlo svůj vrchol v dílech Jana Blahoslava a konečně i Jana Amose Komenského. Vavřínc zemřel v Litomyšli 25. ledna 1532 ve věku asi sedmdesáti pěti let.

Podle starší literatury Dušan Coufal

ŽILI MEZI NÁMI

Bratr farář Vladimír Doule

Narodil se v Řečanech nad Labem u Přelouče, kde byl jeho otec stavitelem. Tatínek zemřel, když bylo Vladimírovi 14 let, a maminka se kvůli udržení firmy znovu provdala. Soužití v nové rodině s otčímem však bylo dosti složité. Pro studium teologie se Vladimír rozhodl pod vlivem faráře v Trnávce Gustava Adolfa Molnára. Celý život se však nezbavil pocitu nedostatečného vzdělání, protože na Husovu evangelickou fakultu byl přijat v roce 1939 a krátce poté Němci vysoké školy uzavřeli. Vladimír Doule tedy absolvoval večerní kurzy pod vedením prof. J.B.Součka a zároveň hned nastoupil jako praktikant a později diakon ve Střešovicích. Tam byl také v roce 1943 ordinován.



Jako náhradu studia absolvoval Vladimír Doule roční pobyt v USA na Columbia Theological Seminary v Decatur v Atlantě. Zde také navázal

s jedním kolegou zřejmě neužší přátelství svého života. Po návratu z Ameriky se oženil s Marií Kupkovou, se kterou se seznámil na svém prvním vikářském působišti v Rychnově nad Kněžnou. Marie byla učitelka a zároveň dcera kurátora ze sboru v Třebelchovicích. Po svatbě se rodina Doulova přistěhovala na faru do Sázavy.

Marie tvořila oddaně a laskavě zázemí pro práci svého muže po dlouhá léta. Oč byl Vladimír přísnější na své tři děti, o to byl laskavější k cizím. Uplatňoval autoritu faráře i hlavy rodiny, ale zároveň byl ochoten se podílet na nejvyšších pracích při skládání uhlí, rytí zahrady nebo pletí hrobů. Rád připomínal, že je z rodiny stavitele, ale založením byl spíš intelektuál než praktik.

I když nebyly peníze, nakupoval knížky. Četl moc rád. Sám sobě však jinak mnoho radosti neuměl dopřát. Jeho zálibou byla čeština, těšilo ho probírat se různými slovníky, kterých si opatřil celou řadu. Jazykové znalosti z reálného gymnázia v Pardubicích upevňoval pravidelnou četbou řeckých a hebrejských textů. Rád psal a dostával dopisy, pečlivě vystříhoval cizí známky, aby jimi mohl někoho podarovat. Měl rád psy, rozuměl si s nimi, ale nikdy si žádného nepořídil. Říkal, že na faru se psi nehodí, protože lidi by se jich mohli bát.

Po 23 letech v Sázavě se - i kvůli zdravotním problémům paní farářové - rodina Doulova přestěhovala v roce 1971 do klimaticky příznivějšího Brna, do sboru v Židenicích. Všichni si těžko zvykali na mentalitu městských lidí, ale i v Židenicích našli postupně ve sboru přátele.

Bylo to období nástupu normalizace, dusící i duchovní a církevní život. V této době ztratila kazatelská stanice již podruhé v Blansku svoji modlitebnu, která musela ustoupit socialistické výstavbě. Podařilo se však provést velkou opravu kostela v Židenicích včetně nové fasády i úpravy interiéru podle návrhu bratra faráře Jiřího Zejfarta.

Bratr farář Doule byl po řadu let předsedou místní odbočky Kostnické Jednoty. Patřil mezi tiché služebníky, které není v církvi příliš slyšet. Pečlivě se věnoval pastoraaci. Židenický sbor má rozsáhlou diasporu a bratr farář věrně navštěvoval i vzdálené, zejména starší a osamělé členy sboru.

Sestra Věra Ryšavá chystala přání k jeho blízcím se devadesátinám, zatímco přišla zpráva, že tiše v kruhu své rodiny skonal v Praze dne 18. dubna. Z jejího přání vyjímáme: *Vladimír měl velké pastorační srdce. Často jsem s ním chodila po návštěvách za lidmi ze sboru a vždycky jsem se od něj něco naučila. Uměl sdílet těžkosti druhých a konkrétně jim pomoci. Mě například po mé autohavárii vozil všude, kam mě nezavezla sanitka, protože jsem se pro své zranění nemohla pohybovat. Měl také vzácně otevřené srdce pro modlitební společenství v našem sboru. Vzpomínám i na jeho ženu Marii, která měla v našem sboru funkci všudypřítomného anděla.*

V současné době není v židenickém sboru už mnoho těch, kteří mohli zažít obětavé působení manželů Doulových, a tak aspoň touto cestou chci vyjádřit svou úctu a dík.

Po ukončení činné služby v roce 1985 chtěl bratr farář nastoupit jako důchodce ve sboru v Opatově, ale nedostal k tomu státní souhlas. A tak se i s manželkou přestěhoval z Brna do Moravče za nejmladší dcerou Ester. Tady oba pomáhali s dětmi, zahradou a také ve sboru – zejména v době, kdy Ester vychovávala své tři děti. Souhlas do opatovského sboru časem bratr Doule získal, a tak tam z Moravče věrně dojížděl. V Moravči se stal respektovaným vůdcem starší generace, která si ho velmi vážila a pro kterou vedl dlouho biblické hodiny.

Jako mnoho mužů své generace nikdy neuměl příliš dávat najevo city. K rodišti v Řečanech nad Labem však Inul a rád jezdíval za příbuznými na Šumavu, odkud rodina Doulových pocházela.

I osobní vztah k Bohu byl příliš niternou záležitostí, než aby o něm mluvil. Dětem a mladší generaci rád vyprávěl a vysvětloval, ale patřil k jiné generaci a na jejích morálních zásadách si zakládal. Přesto se snažil s mladými komunikovat.

Povolání faráře pro něj bylo posláním a pokládal za samozřejmé, že celá jeho rodina to vnímá stejně jako on. Rád se seznamoval s novými lidmi a byl ochotný naslouchat. Rád vyučoval i kázal, i po mnoha letech však ještě s bázní a třesením.

Po smrti své ženy Marie v r. 2001 se stále více uzavíral do sebe a vyhledával samotu. Poslední čtyři roky strávil v Chrudimi ve sborovém domě pro faráře důchodce a později v domově s pečovatelskou službou. Užíval si zde klidu, pohodlí a soukromí.

23. března byl hospitalizován se zápallem plic a po deseti dnech, kdy se stav nelepšil, si ho rodina vzala domů. Byl za to vděčný, a i když už moc nekomunikoval, vnímal přítomnost a péči svých dětí i vnoučat. Rodině bylo velkou oporou hospicové hnutí Cesta domů a také zájem i modlitby přátel a členů vinohradského sboru. Zemřel krátce před svými 90. narozeninami 18. dubna 2011. Rozloučení se konalo na Velikonoční pondělí 25. dubna 2011 ve sboru v Sázavě.

Z jeho kázání a modliteb vždy zaznívala hluboká víra a důvěra. Říkal, že se těší na to slavné setkání se všemi svými milými, kteří ho předešli.

V článku jsme použili projev sestry Evy Zadražilové při pohřbu a vzpomínky pamětníků ze Židenic a Blanska. JG

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1. 6.	Judita Hložková	86 let
1. 6.	Marie Kučerová	89 let
1. 6.	Petra Michalová	40 let
1. 6.	Emanuel Mikšovský	40 let
3. 6.	Jarmila Ehlová	86 let
3. 6.	Karolina Petruš	20 let
4. 6.	Olga Luřchová	77 let
5. 6.	Lýdia Smolařová	75 let
5. 6.	Alena Štrajtová	60 let
6. 6.	Milan Měšťan	82 let
7. 6.	Jiří Prokop	40 let
8. 6.	Věra Bednářová	70 let
11. 6.	Alena Frčková	70 let
12. 6.	Juliana Kubisová	60 let
17. 6.	Vilém Heller	83 let
17. 6.	Ladislav Lorenc	72 let
17. 6.	Ladislav Prudký	30 let
17. 6.	Ludmila Udatná	84 let
22. 6.	Miluše Kleinová	84 let
23. 6.	Ludmila Marková	73 let
24. 6.	Ondřej Zezula	30 let
25. 6.	Věra Rybáková	86 let
27. 6.	Helena Kabelková	73 let
27. 6.	Zdeněk Vrána	78 let
27. 6.	Ladislav Zukal	71 let
28. 6.	Šárka Večeřová	50 let
29. 6.	Věra Vaněčková	70 let

Pokřtěni byli:

- 1. 5. Radek Kadlíček, nar. 1963
- 1. 5. Lucie Veselá, nar. 1976
- 1. 5. Milan Veselý, nar. 1977
- 1. 5. Valerie Veselá, nar. 2009

Oddáni byli:

- 2. 4. Eva Kučerová a Karel Pánek
- 30. 4. Eva Priknerová a Martin Zukal

Rozloučili jsme se:

- 29. 4. Věra Ohnutová, nar. 1929

Brno II

2. 6.	Vojtěch Kompiš	85 let
3. 6.	Petr Pikna	79 let
4. 6.	Arnošt Bohatý	84 let
4. 6.	Věra Pejťová	82 let
6. 6.	Martin Lahoda	40 let
7. 6.	Jaroslav Rábek	81 let
8. 6.	Jindřiška Procházková	88 let
10. 6.	Růžena Rausová	81 let
11. 6.	Ladislav Hájek	79 let
13. 6.	Ctirad Novák	80 let
13. 6.	Věra Jandová	77 let
13. 6.	Miroslav Zavřel	60 let
21. 6.	Věra Nykodýmová	40 let
28. 6.	Eliška Nečasová	30 let

**Na mysli nám tane
tvé milosrdenství, Bože,
Jak tvé jméno,
tak i tvoje chvála
zní až do končin země.
Tvá pravice je
plná spravedlnosti.
Ž 48,10n**

Velikonoční výlet do Kunštátu



Určitě je dobře, když se můžeme v Setkávání podělit o své zážitky z nejrůznějších akcí, které naše sbory organizují. Vždyť tyto akce děláme hlavně proto, že je nám spolu dobře a chceme tím ještě víc upevňovat společenství našich sborů. Přitom se taky něco nového dovíme a můžeme navíc trochu

zrelaxovat.

Do kalendáře husovických akcí už tradičně patří výlet na Velikonoční pondělí. V letošním roce přišla řada na návštěvu kunštátského zámku a okolí. Zvláště zámek je velkým lákadlem. Jedná se o jeden z nejstarších zámků na Moravě. I když mnozí tuto dominantu Kunštátu známe, málokomu se poštěstilo si projít interiéry, které jsou přístupné teprve od roku 2005. A jak se nakonec výlet vydařil? Co o tom napsat? Sice jsem se výletu zúčastnil, ale jen z části a trochu nespolečensky, totiž individuálně autem. Abych alespoň trochu napravil tento svůj prohřešek, dávám svůj pohled na tento výlet k dobru i širší veřejnosti.

Společný odjezd na výlet jsem prostě zaspal. A to jsem se na výlet tentokrát dost těšil! Chtěl jsem se něco dovědět o místě, se kterým je spojen český král Jiří z Poděbrad a z Kunštátu. Také jsem chtěl v praxi vyzkoušet svoji novou zrcadlovku Nikon. Ale hlavně jsem chtěl být na společném výletě s dalšími lidmi ze sboru. Tak nezbyvá, než si vzít auto.

Moje zpoždění ještě navýšila v Králově Poli policejní kontrola na alkohol. Do Kunštátu tedy přijíždím dlouho po příjezdu autobusu z Brna. Telefonicky ujišťuji Štěpána, že jsem na cestě a na společnou prohlídku zámku se těším. Počkají na mě, abych se mohl připojit k ostatním ještě dřív, než se koupí lístky. Vstupné si platíme i s povolením k focení v interiérech. Je nás 12 dospělých, 3 děti a 1 studentka Marika. Kolik bylo foťáků, to už nevím. Především děti vítají výzvu na obutí pantoflí před prohlídkou interiéru. Přístupné místnosti zámku nás překvapily svým vybavením i zachovalostí. Představují kulturu bydlení posledních šlechtických majitelů, kterými byli hrabata Coudenhove - Honrichsové v letech 1901-1945. Jen někde zůstaly

trochu do očí bijící pozůstatky po elektrické instalaci z doby, kdy zámek sloužil jako depozitář Moravského zemského archivu v Brně a mobilizační sklad ministerstva vnitra. Procházíme několik zařízených pokojů a knihovnu. Mnohé stěny jsou ověšeny loveckými trofeji. Prohlídku končíme v zámecké kapli.

Zámek se hlásí k době, kdy patřil Jiřímu z Poděbrad (v letech 1427-1464). Jeho jméno nesou různá místa – například bastion krále Jiřího z 15. století, Jiříkova lípa znovu vysazená 5. 5. 2008 na místě, kde do 70. let 20. století stála lípa podle pověsti vysazená v roce 1458 na počest jeho korunovace. Přestože není dodnes jednoznačně známé jeho rodiště, pro nás tím místem zůstává právě tento zámek.

Po skončení prohlídky se jdeme občerstvit do jediné otevřené hospody v okolí. Někteří si dávají zelené pivo, které jim tu ještě zbylo od Zeleného čtvrtka. Sám si dávám jen kafe a loučím se s výpravou, která se ještě chystá pokračovat do jeskyně v Rudce. Když sedám do auta, začínají padat první kapky deště. Cestou do Brna dešti ujíždím, ale výletníci byli nakonec v hospodě deštěm s kroupami uvězněni. Až v Brně jsem se dověděl, že tady výlet skončil. Tak mě trochu mrzelo, že jsem ještě chvilku nepočkal. Mohl jsem alespoň někoho vzít s sebou autem do Brna. Z výletu ale zůstaly pěkné vzpomínky a řada fotek, z nichž je několik umístěno na webu našeho sboru. Podívejte se tam na ně!

Vladimír Zikmund

BUDE

Kavárnička

- 1. 6. Singapur – promítání sestry Radky Müllerové.
- 8. 6. Modlitby šeptem – sestra Libuše Soběslavská
- 15. 6. Pel-mel
- 22. 6. Promítání – bratr Jan Franců
- 29. 6. Vyprávění – bratr Jan Pokorný

Červnové hudební nešpory

Konají se v neděli 5. června 2011 v 19.30 hodin v Červeném kostele v Brně. Účinkuje: Brno Gospel Choir, řídí Zuzana Petlanová. Na programu budou současný a tradiční gospel, spirituály. Biblické zamyšlení: Mgr. Štěpán Hájek. Dobrovolné vstupné bude věnováno o.s. Handicap – Brno.

Varhanní koncert Joan de Vee Dixon /USA

Uskuteční se v sobotu dne 4. června 2011 v 18 hod. v evangelickém kostele v Brně-Židenicích na Jílkově ul. 74. Renomovaná varhanistka přijíždí do České republiky již potřetí, aby koncertovala v rámci hudebního festivalu Americké

jaro. Jako aktivní členka Presbyterní církve ve státě Maryland projevila zájem poznat blíže některé naše sbory a nabídla možnost uspořádat zhruba hodinové benefiční koncerty, na nichž uslyšíme skladby autorů Z. Pololáníka, F. Liszta, J. Strejce, E.L. Diemera, spirituály i něco z její vlastní tvorby. Kromě Brna bude koncertovat též v Miroslavi, v Nosislavi a na Vsetíně.

Využijme této její velkorysé a přátelské nabídky a spočínme v sobotní podvečer 4. června při krásné hudbě na polstrovaných sedadlech židenického kostela. Po koncertě bude jistě možnost též osobně, nebo kolektivně s překladem, s varhanistkou pobesedovat. Jménem židenického staršovstva srdečně zvu.

Jana Slámová

Absolventský koncert

Skoro dva roky s námi sedávala v Červeném kostele mladá Japonka Urara Iwase, která si v Brně doplňovala studium hry na cello na Hudební fakultě JAMU u prof. Miroslava Zichy. Své studium v červnu končí, plánuje ještě cestu po Evropě a vrací se domů, do Japonska. Krátkou ukázkou její hry mohli slyšet účastníci naší Kavárničky, ale my ostatní si ji můžeme poslechnout při závěrečném koncertě, který se koná ve čtvrtek 2. června v 19:30 hodin v Komorním sále Hudební fakulty JAMU. Na programu budou skladby Ludwiga van Beethovena, Antonína Dvořáka, Josefa Suka či Leoše Janáčka. Těšíme se na vaši účast.

Eva Vosinková a Lída Marková

ZE STARŠOVSTVA

Brno I

Z poloviny obnovené staršovstvo se tentokrát již sešlo ke své obvyklé práci. Hodnotilo minulé období a plánovalo další sborové akce. Bratr farář informoval, že Noc muzeí i kostelů je zajištěna díky čtyřiceti dobrovolným spolupracovníkům, mezi něž se zapojili také nově přijatí členové sboru z kurzů Alfa a Beta.

Na plánovanou opravu varhan v Červeném kostele přišly čtyři nabídky a bude třeba posoudit, jak dál postupovat. Na podzim připravujeme setkání sboru s Ladislavem Moravetzem. Po slibu staršovstva 15. května bude následovat beseda se seniorátním kurátorem Vladimírem Zikmundem. Na pomoc lidem v Japonsku postiženým zemětřesením bylo v našem sboru vybráno přes 23 tisíc Kč. Bylo rozesláno 90 upomínek na salár, na které reagovalo deset lidí, kteří zaslali celkově něco přes 6 tisíc Kč. Bratr farář informoval o své účasti na bohoslužbě proti násilí a o zapůjčení výstavy o historii a současnosti Jednoty bratrské. Připravuje se generální oprava plotu a brány do areálu Betlémského kostela. Samostatně se sešly komise stavební a finanční a komise křesťanské služby, aby realizovaly úkoly svěřené jim staršovstvem.

Jiří Gruber

Brno II

Začátku měsíce května v tomto roce takřka bezprostředně předcházely velikonoční svátky. V přípravě a vedení řady bohoslužebných shromáždění sbor vděčně přijal službu vikářky Alexandry Hauserové. - Ukazuje se, že praxe přímluvných modliteb vedených staršími sboru je ve shromáždění po zásluze přijímána se značnou pozorností; časový rozsah přímluv však vyvolal mj. podnět k úvaze, zda je v pořádku, když v jejich průběhu shromáždění stojí – a co ohled na účastníky, jimž delší stání působí obtíže? Najdeme dobré řešení? - Staršovstvo projednalo oznámení pro sbor, v němž bratr farář Kolář poví o svém záměru přijmout kazatelskou službu v Praze – možná již v tomto kalendářním roce. - Přátelé v nizozemském Apeldoornu nás pozvali na návštěvu, ale ke společné cestě v květnu se přihlásilo příliš málo účastníků; požádáme je, zda by nepřesunuli termín svého pozvání na začátek podzimu; to se naopak zdá, že by zájemců o společnou cestu bylo výrazně víc. - Vše nasvědčuje tomu, že se konečně podaří rekonstrukce topení v zadních sálech; po více než čtyřech desítkách let mají tamní topidla svou dobu životnosti rozhodně už dávno za sebou a odchod do výslužby je zaručeně nebude mrzet.

Jaroslav Vítek

Brno – Židenice

Koncem měsíce května v našem sboru přivítáme návštěvníky letošní Noci kostelů, proto první část schůze patřila dokončení přípravy programu, kterým se chceme prezentovat navenek mezi dalšími sbory a farnostmi. Nejen v této souvislosti staršovstvo s povděkem přijalo trvalé umístění nových tabulí se základními informacemi o sboru a kostele v osvětlené venkovní nástěnce a na chodbě před kostelem. — V letošním roce skončila podpora vzdělávání indického chlapce Halabhavi Praveena prostřednictvím Adopce na dálku, o čemž jsme byli vyrozuměni děkovným dopisem z Arcidiecézní charity Praha. Rádi bychom pokračovali podporou jiného dítěte nebo humanitární činnosti v některé z méně rozvinutých zemí v rámci stejného či podobně zaměřeného projektu. — Staršovstvo rozhodlo zakoupit novou myčku do sborové kuchyně, neboť oprava té stávající by byla příliš nákladná.

L. Švanda

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 20.6.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

17:00 dětský klub

17:00 náboženství

19:00 příprava NS

Středa:

13:00 Diakonie

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi

19:00 mládež

Čtvrtek:

10:00 klub otevřených dveří

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola

11:00 setkání na faře

Brno II

Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí:

18:30 staršovstvo 6.6.

Úterý:

19:30 setkání střední generace

Středa:

13:00 Diakonie Hrnčířská (čtrnáctidenně)

18:00 biblická hodina

19:30 mládež

Čtvrtek:

16:00 vyučování dětí

16:00 konfirmandi

Sobota:

9:30 DD Kociánka
4.6.; 18.6.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání v Losově sále

Brno – Husovice

Středa:

18:30 mládež

Čtvrtek:

18:00 biblická hodina

19:00 staršovstvo 9.6.

Pátek:

15:30 Husovičtí vřeštani

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání na faře

18:00 Desert 12.6.

Brno – Židenice

Úterý:

16:30 BH pro děti

19:00 starší mládež

Středa:

17:00 konfirmandi

19:00 BH Blansko

19:00 staršovstvo 8.6.

19:00 modlitba se zpěvy
z Taizé 15.6.

Čtvrtek:

17:30 mladší mládež

19:30 biblická hodina

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání

v modlitebně

18:30 pěvecký sbor

Brno I	Brno II	Brno – Husovice	Brno – Židenice
2.6. Nanebevstoupení Páně Opl 17:00 Marta Židková	společně s Brno I	Hu 18:00 Štěpán Hájek	Žd 18:00 mládež Romana Špačková
5.6. Šestá po Velikonocích BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová Rch Olga Tydlitátová ČK 19:30 Štěpán Hájek <i>nešpory</i>	BD Ondřej Kolář Kuř 10:00 Jaroslav Vítek, VP Tiš 13:45 Alex.Hauserová Jaroslav Vítek, VP	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar, VP Bl Pavel Kašpar, VP
12.6. Hod boží svatodušní BK Jiří Gruber, VP ČK Jiří Gruber, VP, křest	BD 9:15 Ondřej Kolář <i>přímý přenos ČT</i>	Hu Štěpán Hájek	Žd P. Kašpar, VP, křest Bl Pavel Kašpar, VP
13.6. Svatodušní pondělí <i>společně s Brno II</i>	BD 19:30 Marta Židková, VP	-	-
19.6. Svaté Trojice BK Marta Židková Opl Marta Židková, <i>bigbeatové</i> <i>bohoslužby, závěr školního roku</i>	BD Jaroslav Vítek Tiš 10:30 Jaroslav Vítek	Hu Štěpán Hájek Ma Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar Bl Pavel Kašpar
26.6. První po Trojici BK Olga Tydlitátová ČK Olga Tydlitátová	BH Jaroslav Vítek <i>sborové shromáždění</i>	Hu Štěpán Hájek	Žd Pavel Kašpar <i>sborový den</i> Bl Jan Asszonyi
BK: Betlémský kostel v 8:30 ČK: Červený kostel v 10:00 Rch: Rychmanov v 14:15	BD: Blahoslavův dům v 9:00 Kuř: Kuřim v 10:00 Tiš: Tišnov	Hu: Netušilova 26 v 9:00 Ma: Maloměřice, Borky 7 DDS v 10:30	Žd: Židenice v 9:00 Bl: Blansko v 14:00